

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 45
8 Nov.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

31 årg.
1914.

Herren själv går med sitt folk.

2 Mos. 33: 12—17.

Moses hade av Gud blivit förordnad att föra Israels folk in i Kanaans land. Detta var på samma gång ett ärofyllt och ett svårt uppdrag. Det var ärofyllt att vara Guds förtroendeman och anförare för hans egendomsfolk, men det var ett svårt uppdrag, därför att folket var så svagt i sin sammanhållning och så vacklande i sin tro och tillit till Gud.

Därför kände Moses sig sakna den frimodighet och den kraft, han behövde för att rätt kunna fylla sin uppgift. Han kände sig behöva en mäktig hjälpare, och därför frågade han Herren, vem som skulle gå med honom, vem Herren tänkte sända till hans bistånd.

Och Moses släppte inte Herren, förrän Herren lovat att själv gå med Moses och Israels barn. Först då kände Moses sig lugn och frimodig.

Och det behövdes i sanning, att Herren gick med. Mångfaldiga gånger knotade och knorrade Israels menighet emot Moses och Aron och emot Herren själv. Än voro de feiga och fruktande, dessa skaror, över vilka Moses var befälhavare, än voro de övermodiga och olydiga. Men när Herren gick med Moses och hans skaror, då kunde han ju lämna sin oro och sina bekymmer på honom.

Såsom det är med alla Guds löften, så är det ock med detta löfte till Moses. Det var givet åt Moses och Israel i första rummet, men det gäller även allt Guds folk i alla tider. Därför säger ock vår frälsare: "Se, jag är med eder alla dagar intill tidsålderns slut." Därför kunna vi ock klart skönja, huru Herren varit med sin församling, sitt folk genom århundradena och bevarat och hulpt. Han har stått dem bi och skänkt dem kraft och mod att utstå förskräckliga lidanden och en kvalfull död i förföljelsetiderna. Han har givit dem seger i frestelser och strider och skänkt dem härliga segrar. Han har tänkt på barnen och sagt, att himlarnas rike hör dem till. Han har slutit små barn in i sin famn och välsignat dem, på det att alla barn i hela vida världen skulle veta och förstå, att Jesus är deras frälsare och vän. Han har uttalat domen över barnens förförare, att dessa må frukta och bäva.

Men han har tänkt på barnen jämväl på det sättet, att han skaffat dem en söndagsskola, dit de varje söndag få gå för att finna undervisning, uppbyggelse och frälsning. Han går själv

med barnen för att bevara och hjälpa dem i nödens tider och hägna dem i livets strider. Men han sänder därjämte sina heliga änglar att bevara dem på alla deras vägar. Ja, Herren själv går med sitt folk, han går med de vuxna, han går med barnen.

En ung flicka gick en kväll ensam hem från en sammankomst. Då blev hon plötsligt tilltalad av en sluskig man med den frågan: "Ni är väl ensam?"

"Nej, min herre", svarade hon käckt.

"Jo, visst är ni ensam", fortsatte mannen och ville taga henne under armen. "Jag ser ingen vid er sida. Vem är då er ledsagare?"

"Den allsmåttige Guden och hans son, Jesus Kristus, och alla heliga änglar. Jag är aldrig ensam."

Dessa ord slogo som en blyxt ned i sluskens själ. Han vände sig bort, i det han mumlade: "Det är för gott sällskap för mig". Och den unga flickan kunde i ro och fred fortsätta sin väg.

"Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem, som förtrösta på honom." Han själv går med sitt folk.

J. B. Gauffin.

En av de minsta.

En bistert kall vinterdag stod en ung gosse utanför dörren till ett hus, som låg rätt långt från andra människoboningar. Det snöade starkt, och gossen frös och var hungrig.

"Kan jag inte få stanna här och få arbeta?" frågade han kvinnan, som öppnat dörren för honom. "Jag är villig att göra vilket arbete som helst, om jag bara kan utföra det."

"Du kan åtminstone få komma in, till dess min man kommer hem", sade kvinnan. "Sitt ner och värm dig, du ser ut, som om du vore nära att dö av köld."

Hon satte en stol åt honom i den varmaste vrån i köket. Och medan hon dukade fram kvällsmaten, kastade hon emellanåt en blick på gossen.

Snart hördes steg av någon, som gick med tunga stövlar. Dörren öppnades hastigt, och hennes man kom in, trött av dagens arbete.

Han kastade en frågande blick på sin hustru, då han blev varse gossen, som satt nedhukad i spiselvrån. Han betraktade därpå den unge främlingen med en forskande blick, men han tyckte ej om hans utseende. Han bjöd honom likväl att

sätta sig till bords med dem, och han var glad att se, huru väl maten smakade honom. —

Gossen fick stanna till följande dag, och då bad han så bevekande att få stanna ännu en dag, att de båda makarna ej hade hjärta att neka honom. De beslöto till och med efter att noga ha övervägt saken, att de skulle behålla honom, så länge han uppförde sig väl och arbetade flitigt.

En dag frampå vintern kom en gårdfarihandlare, som ofta brukade besöka dessa trakter. Sedan han fått sälja några varor och var på väg att gå, sade han:

“Jag ser, att ni har en gosse därute som lugger ved.“ Och han pekade på den främmande gossen.

“Ja, känner ni honom?”

“Jag har sett honom förr“, sade handelsmannen.

“Var då? — Vilken är han?”

“Han är en fånge, som rymt från fängelset“, sade handelsmannen och svängde med ett kraftigt tag sin ränsel upp på ryggen.

“Jag såg själv pojken inför rätten och hörde att han dömdes till tio månaders fängelse. Det är allt bäst att se noga efter honom.“

Det var något förfärligt i ordet fängelse. Den stackars kvinnan darrade, då hon lade bort de saker, som hon köpt av gårdfarihandlaren. Hon blev inte lugn, förrän hon fått kalla in gossen och berättat för honom, att hon nu kände till hans mörka historia.

Skamsen och förlägen böjde han huvudet. Blodet rusade upp till hans kinder, och hans läppar darrade.

“Ja“, stammade han, darrande i hela kroppen, “det är förgäves att jag strävar

för att föra ett bättre liv. Alla hata och förakta mig — ingen vill hjälpa mig.“

“Säg mig, vad du har gjort, att du, som är så ung, kunde bli dömd till fängelsestraff? — Var är din mor?”

“Åh“, ropade gossen med ett utbrott av förtvivlan, “jag har ingen mor! — Jag har inte haft någon mor, sedan jag var ett litet barn! Om jag bara haft en mor!“ fortfor han, medan tårarna sköljde hans kinder. “Då skulle de inte ha kastat mig omkring i världen och slagit och sparkat mig, som de nu gjort. Då skulle jag inte blivit så trotsig och styv, när man misshandlade mig och lät mig svälta, till dess jag sprang min väg och stal ett bröd för att jag var så hungrig. — Ack, om jag hade en mor!“

Den stackars gossen lade sig på knä framför den vänliga kvinnan och snyftade högt, medan han torkade bort de brännande tårarna med tröjarmen.

Kvinnan lade kärleksfullt sin hand på gossens huvud och bad honom se upp. Hon lovade att från denna stund vara hans mor, och hon lade till och med sin arm om den utstötte ynglingens hals och talade ömma, moderliga ord till honom.

Den naften var hennes sömn mera ljuv och hennes huvudkudde mera mjuk än någonsin förut. Hon hade plockat bort de skarpa törnena från en liten syndfull men ånrande människas stig.

Den fattige och övergivne gossen är nu en välbärgad och aktad man. Hans fostermor är gammal och bräcklig, men hon har allt vad hon behöver, ty den fordom så föraktade gossen drar försorg om henne och vårdar henne kärleksfullt i sitt hem. Han har fått tillfälle att rikligen löna henne för den tillit och den kärlek hon en gång visade honom.

MODERSLYCKA.

Moderslycka.

Med teckning.

Jag vet en lycka utesägligt stor,
utesägligt härlig! Att vara mor!
Att älskad liten i famn få gömma
all sin oro han där må glömma,
och riktigt känna, hur tryggt han bor
i varma nästet hos mor — hos mor!

En sorg jag anar, en tung och svår.
Gud hjälpe den, som den sorgen når!
Gud, hjälp envar, som har vilsna söner,
och hör var bedjande moders böner,
giv tröst i sorgen, som kan bli stor
och tung att bära, när man är mor!

ELLA.

Därpå brast hon alldeles oväntat i gråt. (Se nästa sidal)

Evas hittebarn.

Med teckning.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

På kvällen finga de återvända till sina hem, begåvade med många, vackra saker. De berättade då för far och mor, att det var så rysligt fint däruppe på slottet, och att man fick så mycket godsaker. Kaffe kallades där för chokolad, men det kunde man inte dricka, nej inte, om man

fick aldrig så mycket penningar. Doktorn hade frågat, om man gick i skolan och vad man fick lära sig där. Men man ville inte komma dit snart igen, det var så rysligt fint däruppe, att man inte visste, vad man skulle taga sig till.

Sedan Eva blev äldre, och barnen i

byn också växt upp, hade de ännu mindre gemensamt. De små flickorna hade nu också allehanda plikter att uppfylla och fingro icke längre leka en hel eftermiddag.

Och några flickor från staden, som ibland under ferierna voro inbjudna att gästa i Skogsvillan, hade icke heller någon riktig trevnad däruppe. Dessa flickor voro vanligtvis mycket försigkomna, gingo i läroverket i staden och funno Eva Brandt vara ovanligt barnslig och enfaldig. Vad skulle man tänka om en flicka, som lekte med dockor, när hon var tolv år, och som inte det minsta intrösserade sig för vackra kläder och inte ens hade en aning om vad ett litet svärmeri ville säga. Sålunda reste man dit utan någon egentlig glädje och sade farväl och reste därifrån utan saknad.

Och när doktorn nästa sommar frågade Eva, om han ej åter skulle inbjuda ett par av hennes väninnor, skakade hon betänksamt på huvudet. Vad voro dessa försigkomna, världskloka flickor för henne? De bara fördärvade hennes vackra böcker och ställde till oreda i hennes lekstuga. För övrigt bekymrade de sig inte alls om henne.

Nej, det var någonting annat hennes tankar kretsade omkring, alltsedan hon började reflektera litet mera. När hon red genom bygatan och såg en hop småtingar tulta omkring framför dörrarna, då steg hon mången gång av hästen, gick fram till dem och gav dem sötsaker, smekte deras små lurviga huvuden eller putsade näsan på dem. Från sådana utflykter kom Eva alltid hem livlig och glad, så att doktorn ansåg ponnyn såsom sin bästa bundsförvant, när det gällde att uppliva hans lilla dotter. Och dock var det icke hästen, som utövade det största inflytandet, det var de små människobarnen, de ett-åriga och två-åriga små gosarne och flickorna, som ännu tultade på osäkra ben genom världen och med oskyldiga, förvånade blickar samt utan all respekt togo emot de karameller, som den lilla "prinsessan" delade ut till dem.

Det hade funnits en tid, då Eva med brinnande längtan hoppats att få en liten bror eller syster. Nu visste hon för länge sedan, att Gud lägger blott i en mors famn en sådan hjälpbehövande liten varelse. Men ibland kom dock denna längtan över henne på nytt, ehuru hon visste, att den ej skulle uppfyllas. Sådana dagar var Eva ännu mera tyst och drömmande än vanligt, och doktorn frågade sig för väl hundrade gången, om han gjort rätt att låta barnet växa upp i sådan ensamhet som här uppe i Skogsvillan.

En vacker sommarmorgon satt fröken Grewen med sin elev på verandan, där lektionerna vid gynnsamt väder vanligen höllos.

Eva brukade annars alltid vara en lärsaktig och uppmärksam elev, men i dag var hon icke närvarande med sina tankar. Dessa fladdrade med fjärlarne över de brokiga blomsterrabatterna, trippade med duvorna över växhusets tak eller kilade med guldfiskarne genom det klara vattnet nedanför springbrunnen. Fröken Grewen hade två gånger fått ett alldeles bakvänt svar, och den sista frågan tycktes Eva alldeles icke höra.

Då lade lärarinnan ihop boken.

"Du är förströdd i dag, mitt barn" sade hon. "Vi skola göra ett litet uppehåll i lektionen. Mår du kanske inte väl?"

Eva sänkte sitt huvud och rodnade djupt. Hon gav mycket sällan anledning till missnöje, och därför blev hon nästan bestört, när hennes lärarinna någon gång icke var fullkomligt nöjd med henne.

"Jag — jag —" stammade hon. Därpå brast hon alldeles oväntat i gråt.

Fröken Grewen lade vänligt sin hand på den upprörda lilla flickans och lät henne gråta en stund. Hon var förskräckt över detta häftiga utbrott hos den annars så stillsamma lilla Eva, men hon visade icke detta med en min. När äntligen snyftningarna tycktes avtaga, sade hon:

"Kan du inte tala om för mig, vad som gör dig sorg, Eva? Jag tror det vore lättare för dig, om du kunde meddela dig med mig."

Då steg Eva upp, satte sig på en pall vid fröken Grewens fötter och lade huvudet i hennes sköte. I denna ställning plögade hon redan såsom liten flicka tala om sina små bekymmer, bekänna något fel, som hon gjort sig skyldig till eller med spänd uppmärksamhet lyssna, när hennes lärarinna talade om någon berättelse för henne.

“Jo, jag drömde i natt så underbart vackert, och det är så sorgligt, att det inte är sant.”

“Vad drömde du då, vännen min?” frågade lärarinnan och smekte vänligt Evas mörka hår. “Kanske jag kunde hjälpa dig på något sätt, så att drömmen bleve verklighet. Du har ju din födelsedag i augusti, som du vet.”

Eva skakade sorgset på huvudet. “Härvilagl kan ingen alls hjälpa mig”, sade hon. “Tänk bara, fröken Grewen, jag drömde, att jag hade en syster. Det var en liten söt varelse med ljusst hår och blåa ögon, och hon låg mitt på en grön äng. Många vackra blommor växte runt omkring, och en stor, blå fjäril satte sig på barnets hand.”

“Det var ’sorgmanteln’, som vi i går sågo nere vid sjön”, sade fröken Grewen leende.

“Jag schasade bort fjäriln”, fortfor Eva ivrigt. “Jag fruktade, att han kunde skrämma barnet, och jag var så förfärligt glad för att den lilla tillhörde mig ensam. Då kom plötsligt en gammal zigenerska fram ur skogen. Hon hade en trasig klänning och en röd duk på huvudet. Hon påstod, att barnet tillhörde henne, och hon ville taga det ifrån mig. Då blev jag så rädd, att jag skrek högt, och så vaknade jag. Och nu kan jag inte få mina tankar bort från barnet på hela dagen.”

Evas ögon fylldes ännu en gång med tårar. Den stora misräkning hon erfarit, då hon vaknat denna morgon, hade synbarligen gått henne djupt till hjärtat.

Fröken Grewen svarade icke genast. Det gjorde henne ont om den lilla flickan, som måste bära denna längtan i sin

själ, fastän hon för övrigt ägde så många av denna jordens förmåner. Slutligen sade hon: “Det kan ju hända, Eva, att Gud uppfyller din önskan någon gång längre fram i tiden. Då skall du lära dig förstå, att det ej för med sig bara glädje att åtaga sig ett barns uppfostran och vård, utan även mycken möda och många bekymmer. Till dess vilja vi vara glada och tacksamma för det goda, som vi nu få njuta. För övrigt vet du ju, att din pappa har lovat dig en stor, vacker docka till din födelsedag.”

“Jag vill inte ha några dockor mera”, snyftade Eva. “De äro alla så livlösa, och jag är nu också för stor att leka med dockor. Flickorna, som voro här i fjol sommar, sade ju det också. För resten vore det nog inte för mycket arbete för mig, fröken. Jag skulle alldeles säkert vårda det lilla barnet och kläda det och sjunga det till sömns om kvällarna. Vår för ha alla andra barn små bröder och systrar, fröken Grewen? Det är bara jag, som inte har någon.” (Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 9—15 november 1914.

- M. 9. 4 Mos. 14: 2—10. Framåt eller tillbaka.
 T. 10. v. 2. Israels klagan i otro.
 O. 11. v. 3—4. Fega tankar att vända åter till Egypten.
 T. 12. v. 5. Mose och Aron bedja för Israel.
 F. 13. v. 6—8. Josua och Kaleb sörja över Israels otro.
 L. 14. v. 9. De varna Israel och söka intala mod.
 S. 15. v. 10. Feghet och våld. Herrens härlighet.

Söndagsskoltext för den 15 november.

23 Sönd. e. Trefaldighet.

Framåt eller tillbaka.

4 Mos. 14: 2—10.

Minnesvers: Ebr. 4: 1. Låtom oss därför, då ett löfte står kvar att inkomma i hans vila, frukta, att någon bland eder må befinnas hava blivit tillbaka.

ANMÄLAN.

Svenska Missionsförbundets jultidningar för barn
under redaktion av Anna och J. B. Gauffin.

1. **KRING GRANEN OCH BRASAN 1914.**

Tjugosjätte årgången.

Barnavännens julnummer för 1914, anmäler härmed sin 26:te årgång. Denna jultidning, som med sitt goda innehåll och sina fina illustrationer för varje år vunnit en allt större spridning och blivit en kär och efterlängtd värd för Sveriges barn i hem, skolor och söndagsskolor, har nu utkommit och innehåller: *Hem till julen*, titelvignett av fru Nyström-Stoopendaal med text av Aug. Bohman. *Den största julgåvan*, betraktelse av J. B. Gauffin, vignett av fru Nyström-Stoopendaal. *Fader Anders i trädgården*, av Anna Maria Roos. *Selmas amerikaresa*, av Alfred Smedberg. *Hur julveden blev inburen på Börvas*, av Amanda Sevaldsen. *Med Gud, för konung och fosterland*, av Maria Durling. *Husförhöret*, av Selma Holmgren. Alla berättelserna äro illustrerade av fru Jenny Nyström-Stoopendaal. *Var hälsad, o vinter!* Akvarell av Valborg Uberg, text av David Nyvall. *Flygmaskinen*, akvarell av Anne Ch. Sjöberg, texten läses från vingarna. *På sommarnöjet*, akvarell av Valborg Uberg, text av Elin Nordin. *Jesus i templet*, akvarell med text av Selma Holmgren. *En jul i mormors-mormors tid*, efter idé av A. H. *Brev från farbror Barnavän*, med fotografi.

Kring Granen och Brasan kostar 25 öre ex. i bokhandeln, men vid rekvisition av minst 10 ex. från Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm, lämnas den till 15 öre exemplaret och vart 11:te ex. gratis.

2. **BARNENS JUL 1914.**

Andra årgången.

Denna jultidning, vars första årgång till förliden jul mottogs med synnerlig tillfredsställelse såväl inom barnavärlden som i lärarekretsar och söndagsskolor, utkommer nu med sin andra årgång. Vi hoppas, att **Barnens jul** skall hitta vägen till allt flera av Sveriges barn genom bemedling av skolornas och söndagsskolornas lärare och genom barnens föräldrar. Tidskriften har nu utkommit och innehåller: *Titelvignett*, av fru Jenny Nyström-Stoopendaal, *Eder är född en frälsare*, julbetraktelse av J. B. Gauffin. *Olle*, berättelse med teckning av fru Jenny Nyström-Stoopendaal. *Guds underbara värld*, av J. B. Gauffin, med färgtrycksplanch. *"Se, jag bädar eder stor glädje"*, av Selma Holmgren, med akvarell. *Fiska-fänget*, akvarell av Elsa Ericson, med text av Elin Nordin. *Vännerna*, av J. B. Gauffin, med färgtrycksplanch. *Från barnen på Madzia*, av missionär Malmqvist, med tre fotografier. *På vägen*, av Elin Nordin, med färgtrycksplanch. *Brev från Farbror Barnavän*, med vignett.

Barnens jul kostar 15 öre i bokhandeln, men vid rekvisition av minst 10 ex. under en adress hos Svenska Missionsförbundets expedition, Stockholm, lämnas den för bara 10 öre exemplaret jämte vart 11:te ex. gratis.

3. **Kring Granen och Brasan 1912.** Några tusen ex. av denna årgång finnas ännu kvar och kunna rek. för 10 öre ex. jämte vart 11:te gratis, då minst 10 ex. tagas under en adress hos Svenska Missionsförbundets expedition, Stockholm. Obs! Att alla kvarliggande exemplar av denna årgång äro fina och fräscha och ha icke varit ute i bokhandeln.

Här är således "något för barnen att få", och då behållningen av dessa tidningar oavkortad tillfaller missionen och ingen enskild person eller enskilt bolag, uppmanas Svenska Missionsförbundets församlingar och söndagsskolor att beakta detta vid val av jultidningar för barnen. Vi bedja eder, att Ni med nit och intresse söka sprida Kring Granen och Brasan och Barnens Jul till allt flera hem och söndagsskolor. Föröfrigt torde varje missionsvän kunna känna sig intresserad för att medverka för dessa jultidningars spridning och därigenom främja missionen i världen, vilken särskilt under detta år behöver det allra kraftigaste stöd av alla goda människor.

Bästa och enklaste sättet att rekvirera tidningarna är genom *postanvisning* eller annan *kontant likvid*. Därigenom blir frakten *billigare* och expedieringen *enklare och lättare*. Gör missionen även den tjänsten! Det är en riktigt god gärning. Behållningen blir ju därigenom större. Det kommer att inbringa *många kronor till missionen*. Följer ej likvid, uttages denna genom järnvägsefterkrav eller postförskott, men detta förorsakar expeditionen en hel mängd skrivelser. OBS! Rekvisitioner insändas till **Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm**, och ej såsom förr om åren till *J. B. Gauffins förlag, Uppsala*.

OBS! Skriv tydlig adress och tydligt namn och rekvirera skyndsammast!

REDAKTIONEN.